

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ר"ן :

עין משפט
נר מצוה

כב א ב מ"י פ"ד מהל'
אישתו ה"י ב פתח
עשן מח (טוסי"ם אה"ם
ס"י לו ספיקי ב ע"ש):
כג ג ד מ"י פ"ב מהל'
מחנות עוים ה"י י:
כד ה מ"י שס ה"י יא
ועין כ"ח:
ו מ"י פ"ד מהל' משה"ק
ה"י י:

פירוש הרא"ש

(קדושין דף ק"ג.) דלמא נעשית שילי
 לנדרתה ואפילו נזקקו נעשית שילי
 כהה. אבל לילי לפרושי נזקקו פרושה
 לזו ופרושה לזו דודלל משמע דכה"ג
 ליכל לטפוקי כלל בואח חוזי ואפילו
 תמאל לומר אין די לקדושי (קדושין)
 עתון כי א דלמא חזי חזי אמר
 לה להכרסה. דלע"ז דלא משמע הכי
 ידי מביח הוא דואח ימי קאמר כיון
 דלחי די מביח הכי קדושי ואמרי
 דחזי חזי קאמר וסא מביח ליה
 רב פפא לאכי"מ סכר שמואל ידים
 שזין מוכיוסו בוין ידים. גבי קדושין
 בפ"ק קדושין (דף ה:) מכלל דס"ל
 דרב פפא ליה די ששוי מביח דמלל
 מתמה אלא ביד ששוי מביח מכלל
 דמוכס פשטא ליה דהי די: מנו מאי
 דס"ל אמר לה לאכי"מ. דהי דרב פפא
 משפקא ליה דלמא אין די לקדושין
 כלל מיכא לא מתי לאשויי ענה
 דשמואל דלמא איהו ס"ל דיש די
 אלא אקשי ליה ידיה אדריה דלפי
 ס"ל דיש די לקדושין די ששוי מוכס
 לא הי די דהכי שמעין ליה דלמא

ציד מוכיח קמיבעיא ליה
בהדיא גמרינן כמה מנינו
שאני דחמיירי דאפי' בדבורא
אחא מעשה כסף או שטר

”בעי רב פפא יש יד לקדושין או לא היכי דמי אילימא דאמר לה לאשה הרי את מקודשת לי ואמר לחבירתה ואת נמי פשיטא יהיינו קידושין עצמן אלא כגון דאמר לה לאשה הרי את מקודשת לי ואמר לה לחבירתה ואת מי אמרינן ואת נמי אמר לה לחבירתה ותפסי בה קידושין לחבירתה ולא דלמא ואת הואי אמר לה לחבירתה ולא תפסי בה קידושין בחבירתה ומי מבעי ליה לרב פפא והא ^אמראמר ליה רב פפא לאביי מי סבר שמואל ידיים שאין מוכיחות הויין ידיים מכלל דסבירא ליה לרב פפא דיש יד לקדושין חדא כגון מאי דסבירא ליה לשמואל אמר ליה לאביי יכעי רב פפא יש יד לפאה או אין יד לפאה היכי דמי אילימא דאמר הדין אונאי ליהוי פאה והדין נמי ההיא יפאה מעלייתא היא כי קא מבעיא ליה כגון דאמר והדין ולא אמר נמי מאי מכלל דכי אמר שדה כולה תיהוי פאה הויא פאה אין והתניא ”מנין שאם רוצה לעשות כל שדרו פאה עושה ת”ל יפאת שרך מי אמרינן כיון דאיתקש לקרבתות מה קרבתות יש להם יד אף פאה יש לה יד או דלמא כי איתקש ולבל תאחר הוא איתקש והכיא איתקש דתניא מעמד

יש לי קידושין. היכא דלא מפרש ממנ מוקדשת לי אלא ביד דקדושין קא מקדש לה כדקא מפרש מי הוי יד לקידושין ומקדשת או אין יד לקידושין ואינה מוקדשת: **פשיטא.** כיון דלמך ואת נמי קידושין עמלן יניחו בדאמות קידושין דקידש לתכרסיה מקדש לה נמי וכה"ג לא הוי

דפא. הא דלמך ואת לאו משום
דהביו קדושתא קאמר לה אלף הכי
קאמר לה ואת חזאי כלומר ואת פלגיתא
חזית דקדישתא לה: ווא זאמל ליה
רב פפא לאבוי וכו'. צפ"ק דקדושין
דף ה: בהלכא קמיימא אמר שמואל
נמן לה כסף או שוה כסף ואמר לה
וכי את מקודשתא חזאי את מאורסת
הבי וזאמר ליה רב פפא לאבוי ממירמא
דסבר שמואל דייס שאין מוכיחות
היין דייס דמלמך ליה רב פפא הכי
אליבא דשמואל דייס שאין מוכיחות
היין ממלך דפ"ל דיש ר' ליערשין.

לשמואל קאמער ליה לאכ"י. דעה
אחרת מי קבורה ליה לשמואל דיש יד
לקדושים וחס תחנא לומר דיש לה
די נמי בעניי דים מורמוח וזי לא:
אויגא. עדה דראמרין במס' [בבבב]
דף (1.) וקרייני עניי כי כסאל לאויגא
לומר כתלמים לבקעה: פאס מעלייא
ביא. דעה אחר דאמר וחס נמי:
תלמוד לומר פאס שדך. כלומר כולה
שדך: כיון דאישקס לקרנבוט מה
קרנבוט יז לכן די. דראמרין במתני:
או דלמא בוי דאישקס לכל תאמר.
דקאי עליה נמי ככל תאמר קרנ
כלל בבב"ג דאית ליה יד לא אישקס:
מעמר

וְלֹא פְלִיגִי אֲלֵהּ בִּדְרַשְׁתּוֹ מוֹרִית י"ל
 וְלִדְלֹחֵהּ הוּא דְרִיבֵּךְ שְׁמִי מִפְּרִטוֹת אֲבָל
 אֵיחָתֶּךָ נִגְדֵּרְסִי כִּלְכֵּל פֶּה פֶּה לֹא דִלִּיחֶת
 יוֹסִים בְּמִיָּק (דף כ:.) כִּלְכֵּל יָד אֲמַר
 יֹאכֵב שִׁעוֹרֵה לֹא אִפִּי אֲתִ"ל אֵין
 אִי בִּינֵן דִּלִּיחֵה שִׁעוֹר פֶּה בְּקִמִּיחֵה
 ג' דְּרִי"ל (נִקְמָן ג' מִיִּחֻס כד:) אֵין יִשְׁקֵה
 וְלֹא בְּרִא"ל יִדֵּה אֲבֵרֵךְ בְּעִיקֵר דְּקִרְעָה מֵהָ
 לְדִקְרֵה אֵין יִדֵּה לְדִקְרֵה אֵין יִדֵּה כִּלְכֵּל
 הֵי תִרְחִי בְּעִי לֹא בִּדְדִי אִיחֻמֵּר וְלֹא
 לְדִקְרֵה אֲחֻמֵּר (וּלֹא) לְדִלְחֵה אֵין יִדֵּה כִּלְכֵּל
 מֵי לֹא כִּסְבִּיבֵה כִּסְבִּיבֵה אֲחֻמֵּר:

נודע פ"ל פאת שדך דכיון דהתחיל לקצור קרינן בכולו
קא לבל תאחר דכתיב בקרא ולא למיילי אחררי דכמ
דליכא לזקוקיניהו לכל מיילי:

פפאס האס דייס שאָן מוכות, לאו מאס דפשיטא לי
סכירא ליב דייס שאָן מוכות היין דייס ונמיר מאס
האס סהיה נור עובר לפני, אלל לרב פפא לא פשיטא
גבי קידושין או לא, ומאס היב צבי לי (שם).

[illegible]

9/12/2000

כיוונו, ומשני הדא. כלומר האי דנקט
אלא משום דאקשי לשואל דהכא משמ
לא הוין ידים, נבי האומר אהא דאוקף

ות

[illegible]

דיושן מאי שנה מגטיין דלכ"י
ינת הגט לידה הוי טפי מיד
ש יד נלאה וכו'. כלומר אם
יאל על שם חרין שעושין סב
דודאי רב פסא בכה"י ארמנע
ש סהתחיל לעשות פה כי א
נלאה שפדך: ר' דלמא כי יא
רשא אחיה הלך אינא לחימר
רביה חייבה רחמנא בעיקר
פסחא נמי לא מחייב לאה בשט
נקומא בעלמא קאמר. דלע"י
פסחא הוה דאיסקא. ולא אח

דשמואל סגד יד לקידושין וגם
דקאמער שמואל דלא נעיל מוכיח

מוסף
אמירה בשמות. מדאמר ליה רב פפא
זכר רב פפא דאמרי דלא אמר לי קאמר
לכל דפסוקא ליה ידידי המושבות הויין
זכר רב וקבלו יס כאל הוכחה שלקדושין

חור

[illegible]

גבי נזיר, ו"ת ומאי קא מספקא לה
דשמי גזא כיון דלחיה מעשה "דהיינו
לחברתה לא יתיב מדי: בעי דר פסא
מאי: דרין אונאי. עגורא וקרי לה
סווי שדא כולה פסא הויא כולה פסא.
ד לפסא פסא מעלימא היא דודאי כ
מיעביא ליה: פ"ל פסא שדך. בדרא
למחא שמי פסא דלא מחיבא בדרא
לומר דר ד לפסא וד לחברתה דבעי
ע"כ מחיב וד חימא לא מחיב בכולה
שיבי כחא מ"ל: או דלמא מאי ודן
ואפי' מוכיח: או דלמא כי איספק לנב

את חזאי אמר לה. כלומר מהו את חז, כלומר לא כיון לקדשה ולגדל אחר כיון אבירי. כפי"ק דקדושין דלמה ששאל הכי את מקדשה הכי את חז מאורסות וכו', והיה ששאל דהויה מקדשה, ואתניהו למה קסבר ששאל דים ששין מוסיות הוין דים. וכו' וזה מילא דים המוסיות נינהו, והשיל וזה מקדש חברה וזה לאמר את

[illegible]